

Vitavörðurin:

Vitan og vísund á víðavangi

DAGFINN OLSEN

Einki er at rapportera. Sum vanligt, fær ein varhugan av. Tað er 6. august og líra-dagur. Fridaligt. Vitavörðurin ynskir sær eina væl-smakkandi ódn í februar.

Alt gongur sína vanligu gongd. 3 blunk, stilli í 10 sekund.

Men hann fær ódn - tó ikki í februar - og hann fær ikki stilli í 10 sekund.

Vitavörðurin verður nevniliga settur andlit til andlits við nútíðina og stór-býarfólkini, skriviborðsharrarnar, ið altið vita best. Vitan á Skopulus skal takast niður og en nýggjur gerast. Men ongum nýtist vitavörður longur, tí automatikkur er lyklaorðið.

Tveir serfrøðingar koma at gera eina roynd at fáa vitavörðin John Evah, konu hansara Dagmar og dóttirina Morgana, av oynni. Vitavörðurin John hevur ikki svarað brovunum, ið hann hevur fingið og tí rokna serfrøðingarnir við, at tey eru

Vitavörðurin, ið Gríma sýnir á Meiarínum, er hugtakandi og kastar ljós á menniskjalyndið og nútíð-arsamfelagið, móttvegis teimum heilskapaðu menniskjum, ið fyrr vóru, men sum í dag seru sjáldsom. Hetta er úttara søgan, men sum vituligt er, so er eisini rúm fyri kærleika og jalousi. Vitavörðurin hjá Grímu er eitt vælaverk.

Alt gongur sína vanligu gongd. 3 blunk, stilli í 10 sekund. Men hann fær ódn - tó ikki í februar, sum hann ynskti sær - og hann fær ikki stilli í 10 sekund.

færð, og møðgurnar eru spentar, eins og fyrstuferð bátur kom.

Men 3. ferð, ið servitanin vitjar vitan, verður ikki orð mælt. John greiðir Melchior frá, at allir hesir 1000 boltarnir, ið halda vitanum saman, hava týðning og at hann kennir hvønn tann einasta og hevur hjúklað um teir.

Tað er, sum umboða hesir boltar allar teir smálutir, ið til samans mynda eitt lív. Allar tær hendingar, lagnur, sum her renna saman á Skopulus.

Ódn brestur á og servitanin sleppur ikki av oynni og har eru tey so. Serfrøðingurin og Dagmar, vinfólk

Vegna vitan, og vantandi vitan, verður verðin hjá vitavörðinum viðgjörd av verkfrøði og vísindi og vikað av vindi, til vitin - verðin - av vantandivitan varpar vøkuljós yvirvítuga verndareingilin á víðavangi á vanlagnunar vøkunátt

klár at flyta. Men so er ikki. John vil ikki flyta av sínum vita. Og at nakað er áfátt, at vitin er gamal og vandamikil, tað vil hann ikki hoyra talan um - hann kennir sín vita. Og tað er so nógv, sum ikki er neyðugt, nú heldur ikki vitavörðurin.

Verkfrøðingurin Alexandur og ungi arkitekturin Melchior koma á vitjan á Skopulus, har John og Dagmar hava búið í eini 15 ár. Dótturin, 15 ára gamla og viðkvæma Morgana, og ungi Melchior gerast góð. Og Dagmar og ósympatiski verkfrøðingurin, ið bert hugsar um vitan og effektivitæt, hava kenst á yngri árum.

Melchior og Morgana prátta væl saman. Henni leingist, í ungum ævintýrhuga, av oynni. Melchior er riddarin, ið kann gera hetta til veruleika. Men vil hann innast inni av oynni aftur. Her her jú ein familja, eitt heim. Men Morgana vissar hann um, at eitt heim kann eisini vera eitt fongsul.

Og í øllum hesum vana og kenninga mældrum hava vit John, grundfestur í síni vitan og sínum vita. Hann visir býardreinginum Melchior vitan, fær hann at kenna frísku luftina. Fær hann næstan at skilja, at vitin hevur sál.

1000 boltar

Serfrøðingarnir koma aðru

á yngri árum og hon kona vitavörðin, Morgana og Melchior, góð hvør við annan og hann um at geva eftir fyri henni, tí hann hevur lovað henni at gera eitt-hvørt, so tey sleppa av oynni. Og John, ið stríðist - ímóti øllum.

Men Morgana plágur sín riddara og saman leggja tey ráð og leggja til rættis, so kloddadyrðið Kloppus í hugaheimi Morgana hevur skuldina.

Eisini skriviborðsvitanin, verkfrøðingurin, byrjar at kenna seg ótryggan móttvegis hesum heilskapada menniskja, vitavörðinum, sum hoyrir til eitt fólkaslag, ið ikki er til longur - ið ikki hóskar longur. So grundfestur í klettin.

Serfrøðingurin hevur fyri at greiða sær, tá okkurt er, ið hann ikki veit, - tá hann kennir seg ótryggan.

Skiftilykilin

Og til síðst er bert eitt hjá serfrøðinginum at gera, at koyra vitavörðin úr starvi.

Ég vóni, at tú ert greiðir yvir, hvat tú gerst, sigur John. Og serfrøðingurin greiðir sær. So er tað greitt. Vitavörðurin handar serfrøðinginum skiftilykilin. Lykilin skiftir eigara.

Lykil er vald. Men tað visir seg, at tá á stendur á vitanum, so er vitan vald. Vitavörðurin má aftur til verka, men her eru loka-

brøgd uppi í, so tá skip nærkast í ódnini, og ljós ikki er á vitanum, so er bert ein úteigur hjá vitavörðinum á brúnni. Hann kennir sín vita, ongin onnur verð er til. Hann kennir á sínum kroppi, um okkurt bagir. Teirra lagna er ein og hin sama.

Slitnu hendurnar og skriviborðsveldið

Søgan er góð. Sum í kendu sjóvarpsrøðunum, so er talan um sonevndar intrigur. Innanhýsis trupulleikar, meðan úttaru ódnirnar herja.

Hetta er føroyskur leikur, skrivaður av føroyskum høvundi, men kundi fyri tað gingið fyri seg allastaðir. Innihaldið er alheimsligt. Áskoðarin verður ikki fluttur inn í føroyska roykstovu í farnu öld.

Men kanska er hetta bert ein mynd, ið kann flytast. Í roynd og veru, so er hetta tað litla móttvegis tí stóra. Bygðin og býurin. Slitnu hendurnar og skriviborðsveldið.

Hogni Johansen er framúr, sum vitavörður. Hann er grundfestur í sínum leikluti. Eins og teir serkonu, so fær ein vírding fyri honum, gerst nærum góður við hann og ynskir honum tað besta. Hesum klettinum. Á sínum breiðu herðum ber hann leikin og har hvíkur eisini vón áskoðarans um, at alt endar væl. Ría Tórgarð leikar konan, og sleppur væl frá tí, eins og Nicolaj Falck, arkitekturin, leikar sera væl. Hann er nýggjasti maðurin

í Grímu.

Kristina Hansen er unga gentan. Hon er kanska besti leikarin á pallinum og samanspælið við Nicolaj er avbera gott.

Egi Dam er tann keðiligasti. Ósympatiskur, ódámiligur, frekur og hástórir. Tað sum fólk á bygð óivað kalla ein rættan havnarmann í slípsi. Sum áskoðara dámar einum ikki mannin. Og tað má sigast at vera eitt bragd! Tí hann leikar væl. Og tað eydnast honum at vekja ódámilgar kensur í áskoðaranum - okkum dámar hann ikki. Verkfrøðingin, væl at merkja.

Góð søga eftir Rakel Helmsdal og væl arbeitt av

leikstjóra, Súsanna Tórgarð, leikarum og dramaturgum. Pallmyndin hjá Edwardi Fuglø er framúrskarandi.

Leikararnir rúnar bundu alla tíðina. Tó endaði heldur bráðliga, tað var, sum vóru eini tvey trin eftir á vitatrappuni.

Og tað er eingin rættur Hollywood endi, ið áskoðarin upplivir. Í hvussu er ikki happy end. Kanska meira, um ein hugsar um actionfilmarnar, har rúm skal vera fyri at gera ein 2'ara.

Tíverí var salurin bert hálfvullur mikukvöldið. Tað er synd, tí hetta er av bestu leikum í longri tíð.

Hogni Johansen er framúr, sum vitavörður. Hann er grundfestur í sínum leikluti. Kristina Hansen er kanska besti leikarin á pallinum.

Egi Dam leikar ódámilga verkfrøðingurin. Okkum dámar ikki henda freka og hástóra mann, verkfrøðingin. Hann fær ódámilgar kensur fram í okkum og tað er eitt bragd

